

[Jens Møller.]

landbrugets jordskatter så blev erstattet med en nedgang i produktionsafgiften i stedet for en direkte nedgang i skatterne, ja, der kan de radikale godt få en del af æren dér, for det er jo deres idé.

Så var der statsministeren. Jeg havde ellers ikke tænkt mig, at jeg ville svare på det, for det var jo et meget pænt indlæg fra statsministerens side. Men da jeg nu er heroppe, vil jeg da gerne sige, at når statsministeren siger, at vi ikke skal forfalde til den tanke, at det kun er et spørgsmål om liberale løsninger, så er jeg da helt enig med statsministeren. Vi er ikke så interesseret i, om en løsning er lidt mere eller lidt mindre liberal, eller hvad den er; vi er selv et socialliberalt parti, og det er fuldt ud lige så vigtigt, at den er socialt forsvarlig, som at den er liberal. Det, der er det afgørende, er, at det er fornuftige løsninger, vi finder frem til.

I øvrigt vil vi så fortsætte vores bestræbelser på at formidle og skabe det nødvendige samarbejde så godt, vi kan, men – og det må jeg gentage – ikke for enhver pris.

Ib Christensen (DR):

Finansministeren citerede mig for at have sagt, at beskæftigelsesplanen ikke var statsfinansielt selv bærende. Det sagde jeg faktisk ikke. Jeg sagde, at den var ikke økonomisk selv bærende. Dermed mener jeg, at det indtryk, man gav under valgkampen, var, at nu skulle denne beskæftigelsesplan gennemføres, og det kostede såmænd ingenting, for det gav et overskud. Sandheden er nu kommet for dagen, om ikke før, nemlig dette, at man finder det nødvendigt – og uden tvivl med rette i sammenhængen – at gennemføre en stramning i form af disse afgifter, som der foreslås.

Statsministeren talte meget om den sammenhængende økonomiske politik. Det skulle være en sammenhængende økonomisk politik, som var klart social bevidst og varetog beskæftigelsesmæssige hensyn. Der er næppe noget parti i dette ting, som ikke kan skrive under på, at det pågældende parti har en sådan sammenhængende økonomisk politik med det sigte og de konsekvenser. Derfor skylder regeringen at klargøre: hvad er det for en sammenhæng?

Selvfølgelig må statsministeren som ansvarlig regeringsleder ikke kunne acceptere skiftende flertal på den facon, at et flertal gennemfører nogle meget store offentlige udgifter, mens der ikke kan skabes et flertal for at

dække disse udgifter ind. Det må være således, at de partier, regeringen bedst kan enes med om beskæftigelsesarbejder osv., også sørger for dækningen, at de partier, der mest naturligt kan enes med regeringen om boligpolitikken, også sørger for alle økonomiske aspekter dertil hørende. Der er næppe noget parti, der vil finde det urimeligt, at sådan skal det være. Den sammenhæng skal der være. Men det behøver jo da ikke at betyde, hr. statsminister, at det samme antal partier og lige nøjagtig de samme partier skal være enige om alting. For så opstår den situation, som hr. Niels Helveg Petersen med rette har påpeget, med de tilfældige klumper. Hvad har forsvaret med beskæftigelsen at gøre, og hvad har det med boligpolitikken og de forskellige afgifter at gøre? Hvad har det med beskæftigelsespolitikken at gøre, at man foretager en skatteomlægning, der lægger skatten væk fra jord og over på folks arbejdsudbytte? Ikke ud over, at det har en negativ virkning på beskæftigelsespolitikken. Hvad har det med beskæftigelsen at gøre, at man dyrker erhvervene og befolkningen til med højere afgifter, der ganske klart navnlig for elafgiftens vedkommende virker beskæftigelseshæmmende, mens man deler andre penge ud til de samme eller andre med henblik på at stimulere erhvervsaktiviteten og beskæftigelsen? Ikke et hak har disse ting med hinanden at gøre.

Det lykkedes heller ikke statsministeren at klargøre for dette høje ting sammenhængen i disse klumper. Det, som statsministeren betonedede, var, at det var nogle store klumper. Det er vi enige om. Det er nogle store klumper. Men hvor er sammenhængen? Sammenhængen blev ikke påpeget i statsministerens svar til hr. Niels Helveg Petersen.

Flere har før gjort bemærkninger her fra denne talerstol om tonen mellem partierne, og det er egentlig barokt. Det er lidt tragikomisk at høre, hvordan de skælder hinanden ud, hvordan de også over for pressen refererer fra lukkede forhandlinger, og hvordan de gnaver i hinanden. Der er ikke meget tilbage af det augustforlig, og jeg betragter statsministerens betoning af endnu ved denne sene lejlighed, at han ønsker denne sammenhæng – underforstået: disse partier, der skal enes om det hele – som en slags svanesang over augustforliget. Endnu ved denne lejlighed mener statsministeren, at han skal spille denne rolle, at der skal være et samarbejde mellem disse partier, uan-